

losti. Ustanovila, že exekuce dědicových věřitelů na ně před odevzdáním pozůstalosti jest nepřipustná, nebyly-li mu už dříve odevzdány s právem, by je prodal. (§ 145, druhý odstavec nesp. říz.). Tím bylo dosavadní pravidlo zostřeno, za to však bylo vyhověno potřebě dědicových věřitelů po ochraně předpisy §§ 74 a 75 III díl. nov. (Mayr Bürgerliches Recht III. § 556). V případě, o nějž jde, vedou exekuci dědicovi věřitelé. Ovšem ne na dědictví — což by ostatně nebylo přípustné podle dvorního dekretu ze dne 3. června 1846, čís. 968 sb. n. s. —, nýbrž na jednotlivé pozůstalostní věci, na spoluvlastnickou polovici zůstavitelčiných pozemků. Než tato spoluvlastnická polovice nebyla posud dědici odevzdána do držby s právem, by s ní volně nakládal. (§ 145 druhý odstavec nesp. říz.). Proto na ně není exekuce přípustná. Na tom se nic nemění tím, že exekuce na ně byla vedena a povolena exekučním prostředkem, kterého exekuční řád nezná — záznamem v pozůstalostních spisech a na návrhu odevzdací listiny. Tím se z exekuce nestalo prozatímní opatření, jak myslí stěžovatelé. K tomu scházejí všechny předpoklady návrhu na povolení prozatímního opatření ve smyslu §§ 379 a 389 ex. ř. Prozatímní opatření také nebylo povoleno, nýbrž exekuce k vydobytí pohledávek. Mínění odvolatelů, že v tomto případě exekuce nemohou býti zrušeny, zneužívá povahu předpisů o zrušení exekuce (§ 39 ex. ř.). Zamítne-li se návrh na povolení exekuce v první nebo ve vyšší stolici, není ji potřeba zrušovati, neboť všecko, co se do právoplatnosti rozhodnutí stalo, musí býti odstraněno. Pravoplatně povolená exekuce však může býti od svého počátku do konce (§§ 33 a 39 ex. ř.) zrušena, vyšly-li na jevo okolnosti zákonem předpokládané. V tomto případě nastala okolnost předpokládaná v § 39 čís. 2 ex. ř., vyšlo na jevo, že povolující soud povolil exekuci na předměty, na které nebyla přípustná. Jakmile byla tato chyba zjištěna, nemohla pravomoc povolujícího usnesení zabrániti tomu, by nebyla exekuce zrušena. Bylo proto povinností soudu první stolice ji zrušiti, neučinil-li to, zrušil ji právem rekursní soud. (Neumann Komentář k exekučnímu řádu, § 39 čís. 2 a poznámka 10.).

Čís. 9452.

Opomenul-li dědic, přihlásivší se k pozůstalosti s dobrodiním inventáře, svolati věřitele, neztrácí právo omezeného ručení vůbec, nýbrž jen, pokud se nedržel poměru, v němž ručil pozůstalostním věřitelům. Na objemu dědicova ručení nemění nic, že neohlásil úpadek.

Dědic přihlásivší se s dobrodiním inventáře nemůže se brániti proti žalobě věřitele pozůstalosti o plné zaplacení pohledávky tím, že ostatním věřitelům již vyplatil tolik, kolik činí pozůstalostní aktiva.

Neurčil-li procesní soud v rozsudku, vydaném ve sporu o zaplacení pozůstalostního dluhu, částku, kterou má zaplatiti dědic, přihlásivší se s dobrodiním inventáře, nýbrž odsoudil dědice k placení podle postačitelnosti pozůstalostních aktiv, nebyl jeho rozsudek vykonatelným podle § 7 ex. ř. Nepodal-li dědic proti povolení exekuce na základě tohoto

rozsudku rekurs, lze otázku, kolik má dědic zaplatiti pozůstalostnímu věřiteli, řešiti ve sporu o žalobě podle §§ 35 a 36 čís. 1 ex. ř.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1929, Rv I 485/29.)

Marie T-ová byla právoplatně uznána povinnou zaplatiti firmě Sch. pohledávku 1164 Kč 70 h, příslušející firmě Sch. proti otci Marie T-ové s výslovným obmezením, pokud postačí pozůstalost po otci, k níž se Marie T-ová výmínečně přihlásila. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se Marie T-ová na firmě Sch. zrušení exekuce tvrdíc, že pozůstalost jest předložena a že splátkami na dluh učinila již zadost své povinnosti. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl, **o d v o l a c í s o u d** uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Není opodstatněna výtká nesprávného právního posouzení z důvodu, že odvolací soud má pro otázku ručení žalobkyně za nerozhodné, zda použila práva ke svolání věřitelů. Podle § 815 obč. zák. má opomenutí svolání věřitelů v zápětí, že dědic, který některému věřiteli zaplatil bez ohledu na práva ostatních věřitelů na poměrné uspokojení, a když následkem toho někteří věřitelé nedojdou zaplacení pro nepostačitelnost pozůstalosti, ručí jim nehledíc k podmíněné přihlášce vlastním jménem do té míry, jak by nezaplacení věřitelé došli uspokojení, kdyby pozůstalosti podle zákonného pořádku bylo upotřebeno ke krytí všech věřitelů. Neztrácí tudíž dědic práva omezeného ručení podle podmíněné přihlášky vůbec, nýbrž jen pokud se nedržel poměru, v němž ručil pozůstalostním věřitelům, takže neručí dále, než za to, oč platil některým věřitelům více, než měl podle zákonného pořádku. O to však ve sporu nejde, nýbrž o to, kolik žalobkyně měla zaplatiti žalované podle poměru aktiv a pasiv podle zákonného pořádku, protože nejde o přeplatek některému věřiteli. Na objemu ručení dědicova nemění nic, že neohlásil úpadek. Zákon tuto povinnost neukládá dědici s tím následkem, že by pak ručil bez omezení s dobrodiním inventáře, a zejména tam, kde by pozůstalostní majetek k úhradě výloh konkursních ani nestačil. Rovněž neprávem zastává dovolatelka názor, že dědic přihlásivší se s dobrodiním inventáře může se brániti proti žalobě věřitele pozůstalosti o plné zaplacení pohledávky tím, že ostatním věřitelům již vyplatil tolik, kolik činí pozůstalostní aktiva. Tak by zásada poměrného uspokojení všech věřitelů podle sil pozůstalosti byla nadobro zvrácena, a dědici by bylo ponecháno na vůli uspokojiti jenom některé věřitele bez zákonného pořádku. Dovolatelka důvodně se odvolává na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. června 1928 č. j. Rv I 1970/27, uveřejněné pod číslem 8182 sb. n. s., ježto v případě tam posuzovaném šlo o ručení dědice pozůstalosti ještě neodevzdané. Pravdu má dovolatelka, že jde v souzeném případě o přípustnost její exekuce a že se tato řídí obsahem rozsudku a že nejde o rozdělení pozůstalosti jiným věřitelům, ale neprávem z toho chce dovoditi, že pro její uspokojení postačitelnost pozůstalosti jest bez významu. Bylo sice věci

procesního soudu v dřívějším sporu, by určil, jakou částkou má nyní žalobkyně zaplatiti nyní žalované dluh pozůstalostní podle postačitelnosti pozůstalostních aktiv. (nál. čís. 7717, 6152 a 4925 sb. n. s.). An procesní soud částku tu neurčil v rozsudku, nebyl jeho rozsudek vykonatelným podle § 7 ex. ř., protože nebyl z něho zřejmým předmět plnění a jeho objem. Proti povolení exekuce na základě takového rozsudku mohla žalobkyně podati rekurs. Když však tak neučinila a zvolila k obraně proti exekuci žalobu, uvádějíc, že zaplatila tolik, na kolik stačila pozůstalost podle zákonného pořádku, nezbývá, než v tomto sporu rozřešiti jako otázku předběžnou, kolik žalobkyně žalované měla zaplatiti. Jsou tu tedy podmínky nejen žaloby podle § 35 ex. ř. ohledně částky zaplacené, nýbrž i žaloby podle § 36 čís. 1 ex. ř. ohledně zbytku.

Čís. 9453.

Přípustnou jest žalobní prosba, domáhající se výroku, že nárok z exekučního titulu byl zrušen po případě zastaven.

(Rozh. ze dne 12. prosince 1929, R II 403/29.)

Dlužník domáhal se proti vymáhajícímu věřiteli žalobou výroku, že nárok z rozsudku jest zrušen, pokud se týče zastaven. Procesní soud prvního stádu žalobu zamítl, odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu vzhledem k plenárnímu rozhodnutí čís. sb. 9048.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nehledě k důvodům zrušovacího usnesení, o odvolání znovu rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud opírá mylně napadené usnesení o plenární rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu ze dne 21. června 1929 pres 1483/28, čís. sb. 9048, jímž bylo vysloveno, že pro zmatečnost jest odmítnouti žaloby podle §§ 35 a 36 ex. ř., jichž žalobní nárok zní jen na zrušení exekuce, poněvadž o jediném tomto návrhu nelze rozhodovati pořadem práva, nýbrž jen v řízení exekčním. Zároveň byl v plenárním rozhodnutí vytyčen i správný žalobní návrh při žalobách podle §§ 35 a 36 ex. ř., »aby exekuce byla prohlášena za nepřípustnou«. Žaloba v souzené věci nemá sice formálně bezvadného žalobního návrhu, avšak nedomáhá se také jen soudního rozhodnutí, by exekuce byla zrušena, nýbrž též výroku, by rozsudečný nárok žalovaného byl prohlášen za zrušený nebo zastavený, opírajíc tento žalobní nárok o skutečnost, že se žalovaný po rozsudku ze dne 29. dubna 1927 — t. j. po vzniku exekučního titulu — přiřčeného mu nároku vzdal. Touto námitkou proti nároku, pro který byla žalovanému exekuce povolena, bránili se žalobci poznatelně proti přípustnosti exekuce, domáhajíce se soudního výroku, že nárok z exekučního titulu byl zrušen nebo zastaven, jenž ve svých důsledcích znamená, že žalovaný ztratil zákonný podklad k případnému vedení exe-